

Chương 54

Địa Ngục Tâm

N

guyệt Dao ngồi thờ trên tràng kỷ. Nàng bất giác hồi hộp khi nghe tiếng chân dừng trước thư phòng mình. Nhìn về phía cửa Nguyệt Dao nói:

- Ai?

Kinh Hồng đẩy cửa bước vào.

Thấy Kinh Hồng, Nguyệt Dao đã biến sắc. Nàng rút người, co lại với nỗi sợ sệt hiện trên mặt.

Kinh Hồng chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt nàng. Nguyệt Dao nhìn y:

- Giáo chủ... Người không được làm gì tiểu nữ nhé.

Kinh Hồng nhìn nàng từ tốn hỏi:

- Nàng sợ bốn tọa ư?

Nguyệt Dao gật đầu.

Kinh Hồng khẽ buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Vì sao nàng sợ bốn tọa?

- Giáo chủ không có tình.

- Ai nói?

- Ánh mắt giáo chủ toát ra điều đó.

Kinh Hồng nhếch môi cười khẩy rồi nói:

- Nếu nàng đáp tình với bốn tọa... Bốn tọa sẽ đáp tình với nàng.

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Không... Nguyệt Dao đã yêu một người rồi.

Đôi chân mày Kinh Hồng chau lại:

- Nàng yêu Lâm Tứ?

Nàng gật đầu, Kinh Hồng nói:

- Hắn có gì để nàng yêu? Chắc nàng biết hắn không yêu nàng?

Nguyệt Dao cúi đầu nhìn xuống. Nàng lí nhí nói:

- Nguyệt Dao chỉ biết mình thôi chứ không cần Lâm huynh đáp tình.
- Nàng nghĩ như vậy à?

Ngẩng mặt lên nhìn Kinh Hồng, Nguyệt Dao gật đầu:

- Tiểu nữ nghĩ như vậy đó.
- Nàng có nghĩ nàng đang ngu muội và si mê không? Với một kẻ lãnh đạm thờ ơ đối với nàng thì nàng lại trao tình cho kẻ đó. Không biết hổ thẹn à?

Nguyệt Dao đỏ mặt khi nghe câu nói này của Kinh Hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Tại sao hổ thẹn khi mình biết mình yêu chứ?

Nhếch môi cười khẩy, Kinh Hồng nói:

- Đòi người ngán ngủ lắm... Nàng không nên chạy theo một bóng hình không bao giờ thuộc về nàng.

Nguyệt Dao nhìn thẳng vào mắt Kinh Hồng, trang trọng nói:

- Giáo chủ nói vậy có ý gì?
- Bốn tọa muốn nàng thuộc về bốn tọa mà quên Lâm Tứ.
- Không bao giờ.

Lời Nguyệt Dao bằng chất giọng lạnh như băng hàn khiến Kinh Hồng phải nhăn mặt. Y buột miệng hỏi:

- Bốn tọa không bằng tên Lâm tặc tử đó à?
- Tiểu nữ không có ý đó... Tiểu nữ chỉ biết mình yêu Lâm đại ca và chẳng một ai thay thế được tình yêu đó.
- Kể cả bốn tọa?
- Đúng.

Kinh Hồng buông luôn một câu thật lạnh lùng:

- Nàng làm cho bốn tọa thất vọng.
- Giáo chủ hãy thất vọng đi... Và đừng bao giờ nghĩ đến Nguyệt Dao. Bởi Nguyệt Dao chẳng bao giờ yêu được Giáo chủ cho dù bất cứ hoàn cảnh nào.

Kinh Hồng mỉm cười từ tốn nói:

- Nếu nàng chấp nhận bốn tọa... Nàng sẽ có tất cả... Mọi thứ gì nàng muốn trên đời này đều có thể thuộc về nàng.

Nguyệt Dao nghiêm mặt:

- Giáo chủ có chắc như vậy không?

- Bốn tọa đoán chắc với nàng... Lời nàng nói của một Tiên Thiên giáo chủ nặng như thái sơn... Không một thứ gì có thể thay đổi.

- Nếu Nguyệt Dao đòi hỏi một thứ mà Giáo chủ không có thì sao?

- Đừng đặt bốn tọa vào những tình huống lên trời hay xuống địa ngục.

- Tất nhiên là không rồi... Bởi tiểu nữ chỉ đòi hỏi những thứ thật tầm thường nhưng lại rất hiếm có.

- Nàng nói đi.

Nguyệt Dao nghiêm mặt nói:

- Tình yêu.

Kinh Hồng chau mày:

- Tình yêu... Thế bốn tọa không phải là tình yêu sao?

- Không phải... Vì tình yêu chỉ có khi Nguyệt Dao biết rung động. Với Giáo chủ Nguyệt Dao chẳng có sự rung động gì cả.

- Vậy khi nào nàng mới có tình yêu?

- Chỉ duy nhất có Lâm huynh mới đem lại tình yêu cho Nguyệt Dao.

Kinh Hồng cắn răng trên vào môi dưới. Gã thộp trảo thủ vào hai bờ vai của Nguyệt Dao:

- Chỉ có Lâm Tứ thôi sao?

- Đúng như vậy đó...

- Nếu bốn tọa chiếm hữu thể xác của Nguyệt Dao?

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Giáo chủ sẽ không làm như vậy... Bởi Giáo chủ không phải là một đại đạo hái hoa. Nếu như Giáo chủ có chiếm hữu thể xác của Nguyệt Dao thì cũng chỉ chiếm được phần hiện hữu... Thật là vô nghĩa khi cái thể xác đó chẳng có chút tình gì với Giáo chủ.

Nàng lắc đầu:

- Giáo chủ sẽ càng thất vọng và hối tiếc.

Kinh Hồng thả tay khỏi bờ vai của Nguyệt Dao:

- Nàng nói đúng... Bồng tọa không phải là kẻ đại đạo hái hoa. Bây giờ chung quanh bốn tọa có biết bao trang giai nhân tuyệt sắc nhưng bốn tọa chỉ chú nhãn đến nàng.

- Nguyệt Dao chẳng có gì để Giáo chủ chú nhãn đến. Những trang giai nhân kia sẽ đem đến cho Giáo chủ nhiều cảm xúc tình yêu hơn.

Kinh Hồng nhếch môi:

- Bốn tọa muốn là được, đâu ai dám cãi lệnh mình, nhưng với nàng ta để tâm đến vì nàng là người yêu Lâm Tứ, và tất nhiên hẳn cũng có tình với nàng.

- Giáo chủ ghen tức với Lâm huynh mà muốn sở hữu Nguyệt Dao.

- Có thể nói như vậy.

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Vậy Giáo chủ được gì khi chiếm hữu cái thể xác không tình này? Hãy để cho Nguyệt Dao kính trọng Giáo chủ còn hơn để một vết nhơ trên tấm thân của Nguyệt Dao.

Kinh Hồng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Ngoài tình yêu ra, nàng còn muốn gì nữa?

- Sự bình yên của gia gia.

Kinh Hồng cười phá lên. Y vừa cười vừa nói:

- Bốn tọa biết nàng sẽ nói ra điều này. Vậy bốn tọa hỏi giữa tình yêu với Lâm Tứ và sự bình an của gia gia nàng, nàng sẽ chọn gì nào?

- Giáo chủ không cần thiết hỏi câu hỏi đó. Tất nhiên giáo chủ tự đoán biết Nguyệt Dao sẽ chọn gì?

- Gia gia nàng?

Nguyệt Dao gật đầu:

- Không sai.

- Còn Lâm Tứ thì sao?

- Huynh ấy sẽ quên Nguyệt Dao.

- Bây giờ nàng đã chấp nhận bốn tọa rồi chứ?

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Không chấp nhận mà phải nói là chịu đựng. Giáo chủ sẽ được một cái xác không có tình.

Nói dứt câu Nguyệt Dao nhắm mắt lại.

Kinh Hồng chau mày. Y đặt tay lên vai nàng từ từ kéo trở ngoài y của Nguyệt Dao. Hai khóe mắt Nguyệt Dao xuất hiện hai giọt lệ óng ánh.

Kinh Hồng nói:

- Sao nàng khóc?

- Hổ thẹn với Lâm huynh và oán trách thân phận mình. Đồng thời kinh tởm giáo chủ.

Kinh Hồng cười khẩy, buông ta khỏi bờ vai Nguyệt Dao. Y lùi lại một bộ ngẫm nhìn nàng.

- Nàng đẹp lắm.

- Sắc đẹp không phải là tình yêu. Nó chỉ khởi đầu cho một dự vọng thấp hèn mà thôi.

- Bốn tọa thích nghe những lời nói này. Đồng thời bốn tọa cũng không thích chinh phục và sở hữu một xác chết bằng chữ tình.

Kinh Hồng nói xong quay bước trở ra khỏi thư phòng của Nguyệt Dao rồi đóng sập cửa lại. Những lời nói của Nguyệt Dao vẫn còn vang động trong thính nhĩ và trong tâm tưởng gã. Bất giác Kinh Hồng liên tưởng đến Công Tôn Thúy Hà. Y khẽ buông một tiếng thở dài, nhắm gọi tên nàng:

- Công Tôn Thúy Hà...

Gọi tên Thúy Hà mà bất giác tim Kinh Hồng quặn một cái đau dữ dội khiến gã phải ôm lấy lồng ngực. Y cảm nhận tâm mình trĩu nặng một nỗi muộn phiền mà không thể nào tỏ bày cùng với ai được.

Kinh Hồng dừng bước trước một gian biệt phòng. Y đẩy cửa bước vào, trong gian phòng đó chỉ có mỗi một bệ thờ duy nhất. Trên bệ thờ là bài vị của Công Tôn Thúy Hà và một bài vị nhỏ để trống không khắc tên người nào.

Đứng trước bệ thờ, Kinh Hồng nhắm mắt lại, y nghĩ đến Thúy Hà mà lệ trào ra khóe mắt, Kinh Hồng nhắm nói:

- Nương tử... Ta không bao giờ quên nàng.

Y đứng trầm lặng suốt một canh giờ, rồi quay bước trở ra. Kinh Hồng đi theo hành lang, xuống thẳng gian thạch thất, nằm sâu dưới lòng đất.

Hai gã giám ngục thấy giáo chủ quỳ mọp xuống:

- Giáo chủ uy vũ, vạn thọ vô cương, phúc như đông hải, nhất thống thiên hạ độc bá vũ lâm.

Nhìn hai gã đó, Kinh Hồng điểm một nụ cười. Gã cảm giác những kẻ chung quanh gã đang biến thành những hình nhân vô tâm vô cảm chỉ biết tuân phục theo ý của y mà thôi.

Kinh Hồng nhạt nhẽo nói:

- Mở cửa...

Hai gã giám ngục vội vã mở thạch lao. Bách Hoa Trang chủ ngời thừ ra dưới đất, lưng tựa vào vách, ngẩng đầu nhìn Kinh Hồng.

Lão vuốt râu nói:

- Tôn giá đến thăm lão phu?

Kinh Hồng chấp tay sau lưng nhìn Bách Hoa Trang chủ:

- Bốn tọa muốn hỏi lão một câu.

Bách Hoa Trang chủ khoát tay:

- Lão phu không trả lời đâu. Vì lão phu biết các hạ định hỏi về Đại Thiên giáo chủ, đúng không?

- Đúng... Đại Thiên giáo chủ đang ở đâu? Chân diện của y như thế nào?

- Lão phu đã hứa với bằng hữu của lão phu... Sẽ không tiết lộ bí mật này.

- Lão nhất định không nói à?

- Dù cho giáo chủ có giết lão phu.

- Lão không nghĩ đến Dao nhi của lão sao? Nàng ta đã vì lão mà chấp nhận tất cả.

Mồ hôi xuất hạn ra trán Bách Hoa Trang chủ. Lão ngập ngừng hỏi:

- Giáo chủ đã làm gì Nguyệt Dao rồi? Cưỡng bức ả ư?

- Lão nghĩ bốn tọa là ai mà nói bốn tọa cưỡng bức một tiểu thư như Nguyệt Dao?

Bách Hoa Trang chủ vuốt râu xoa tay:

- Một người đởm thiên lập địa như Giáo chủ chẳng bao giờ có hành động của kẻ tiểu nhân.

- Bốn tọa không có hành động của kẻ tiểu nhân, nhưng lão thì có đấy.

- Giáo chủ nghĩ lão phu thế nào cũng được.

Kinh Hồng hừ nhạt một tiếng:

- Một lần nữa Bốn tọa hỏi lão. Đại Thiên Giáo chủ là ai?

Bách Hoa Trang chủ ngẩng mặt nhìn lên. Lão vuốt râu cười mỉm rồi lắc đầu:

- Quân tử bất hý ngôn.

Kinh Hồng vận Cửu Chuyển Âm Ma Công vồ trảo xuống đỉnh đầu Bách Hoa trang chủ. Trảo công của gã như móng vuốt đại bàng chụp lấy đỉnh đầu Bách Hoa trang chủ.

- Lão hiểu rồi chứ?

- Không...

- Lão sẽ đau đớn đó.

- Lão phu chấp nhận.

Kinh Hồng từ từ bóp chặt trảo công lại. Mồ hôi xuất hạn ra trán Bách Hoa trang chủ. Chân diện của lão nhân nhí, trông thật khổ não. Kinh Hồng gằn giọng nói:

- Lão nói chứ...

- Không...

Kinh Hồng bất ngờ rút tay lại nhìn thẳng vào mặt Bách Hoa trang chủ:

- Lão không nói, Bốn tọa có thể nghi ngờ lão chính là Đại Thiên giáo chủ.

Bách Hoa trang chủ vuốt mồ hôi đọng trên mặt mình:

- Giáo chủ nghĩ sao cũng được...

Kinh Hồng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bốn tọa cho lão sống hết quãng đời còn lại trong ngục đả này để lão suy nghĩ về sự trung thành của lão với Đại Thiên giáo chủ. Sự ban ân này của bốn tọa cũng khởi phát từ sự hy sinh của ái nữ lão đó.

Lờm Bách Hóa trang chủ, Kinh Hồng hừ nhạt rồi quay lưng bước ra khỏi thạch lao. Y đứng ngay ngưỡng cửa, quay lưng lại nói với Bách Hoa trang chủ:

- Lão muốn ra khỏi đây, chỉ có cơ hội duy nhất là nói rõ lai lịch của Đại Thiên giáo chủ, nếu không thì phải nói như thế nào để Nguyệt Dao yêu ta.

Bách Hoa Trang chủ nhún đôi mày bạc phếch, khẽ lắc đầu:

- Cả hai điều đó, tôn giá không bao giờ nhận được từ lão phu.
- Lão hãy suy nghĩ về những lời bốn tọa nói.

Kinh Hồng rời mật thất quay trở lên. Y trở về thư phòng mình thì gặp Thiên Tuế gia. Mặt Kinh Hồng nheo lại khi thấy bóng dáng của Thiên Tuế.

Y bước vào đay nghiêng gáy gắt nói:

- Mạn Kinh Hồng chưa cần giải được Tam Linh Nảo Thần Đơn.

Thiên Tuế gia quay ngoắt lại nhìn Kinh Hồng. Lão ve cằm cười mỉm rồi nói:

- Túc hạ không cần nhắc bốn Thiên Tuế điều đó. Bốn Thiên Tuế thừa biết túc hạ cần đến giải Tam Linh Nảo Thần Đơn lúc nào. Nhưng bốn Thiên Tuế đến đây để trao cho túc hạ thứ khác. Thứ này túc hạ phải cần nếu không muốn tẩu hỏa nhập ma.

Kinh Hồng buông tiếng thở dài:

- Đã đến thời khắc đó rồi ư?
- Thời gian không ngừng lại để túc hạ lưỡng lự cho sự tồn tại của mình. Hãy theo bốn Thiên Tuế.

Nói dứt lời, Thiên Tuế gia Hoặc Không chậm rãi rời thư phòng. Kinh Hồng nổi gót theo lão. Y nhìn đại huyết Thiếu Hà của Thiên Tuế gia bằng ánh mắt cá chết, cứ như muốn thộp trảo bẻ ngay thủ cấp của lão thái giám.

Hai người rời Mạn Đàn trang trên hai chiếc kiệu hoa. Thiên Tuế gia đưa thẳng Kinh Hồng vào phủ Thiên Tuế. Bước xuống kiệu, Thiên Tuế gia Hoặc Khâm nói với Kinh Hồng:

- Bốn Thiên Tuế đã chuẩn bị tất cả cho túc hạ. Đây chính là lòng thành mà bốn Thiên Tuế muốn biểu lộ với túc hạ.
- Với Thiên Tuế gia, bốn tọa thừa biết chẳng có gì Thiên Tuế cho không cả. Hoặc Khâm Cử Thiên Tuế ngửa mặt cười ngặt nghẽo. Lão vừa cười vừa nói:

- Trên cõi đời này thì chẳng ai cho không ai bao giờ. Bốn Thiên Tuế cũng là một con người nên không muốn cho ai cái gì mà không có sự đáp lại.

Kinh Hồng hừ nhạt một tiếng:

- Nếu bốn tọa không nhận thì sao?
- Túc hạ đừng nói câu đó... Những gì bốn Thiên Tuế cho, túc hạ phải nhận.
- Đôi khi bốn tọa thấy mình không nên nhận... Vì sự trả lễ nhiều hơn thứ mình đã nhận.

- o O o -